

så enkel som mulig. Endvidere er betalingspåkrav så standardiserede, at faste takster for sagsomkostningerne under alle omstændigheder er naturlige.

Sagsomkostningerne omfatter retsafgiften samt fordringshaverens udgifter til advokat, hvis betalingspåkravet er indleveret til fogedretten af fordringshaverens advokat.

Retsplejerådet finder, at der bør anvendes samme takster for fastsættelse af sagsomkostninger til dækning af advokatudgifter i forbindelse med betalingspåkrav som i forbindelse med civile inkassoretssager. Hermed undgås også, at valget mellem at indgive en stævning eller et betalingspåkrav påvirkes af omkostningsreglerne.

Af hensyn til fogedrettens mulighed for allerede ved indleveringen af betalingspåkravet at fastsætte sagsomkostningerne, bør taksterne i forbindelse med betalingspåkrav imidlertid være ufravigelige, i modsætning til taksterne i forbindelse med inkassoretssager, der principielt kan fraviges i særlige tilfælde.

Retsplejerådet har på denne baggrund overvejet, om der bør indsættes en bemyndigelsesbestemmelse i retsplejeloven, der giver justitsministeren mulighed for at fastsætte takster for sagsomkostninger i forbindelse med betalingspåkrav. Dette ville svare til den bemyndigelse, der findes i renteloven til at fastsætte nærmere regler for, hvilke udgifter fordringshaveren kan kræve betalt i forbindelse med udenretslig inddrivelse af fordringer på formuerettens område.

I lyset af, at der er fast tradition for, at domstolene selv fastsætter sagsomkostningerne i sager, der behandles indenretsligt, har Retsplejerådet dog ikke fundet tilstrækkeligt grundlag for at foreslå, at taksterne for sagsomkostninger i forbindelse med betalingspåkrav skal fastsættes af justitsministeren.

Justitsministeriet kan tilslutte sig Retsplejerådets synspunkter, og herunder, at der ikke er tilstrækkeligt grundlag for at foreslå, at taksterne for sagsomkostninger i forbindelse med betalingspåkrav skal fastsættes af justitsministeren.

Det forudsættes på denne baggrund i overensstemmelse med Retsplejerådets forslag, at de vejledende takster for udmåling af sagsomkostninger til dækning af advokatsalær i inkassoretssager, som landsretterne udarbejder, også anvendes i forbindelse med betalingspåkrav. Det forudsættes i den forbindelse endvidere, at det sagsomkostningsbeløb, der tillægges for betalingspåkrav, udgør et fast beløb, der ikke afhænger af en konkret vurdering af den enkelte sag.

Justitsministeriet peger i den forbindelse ligesom Retsplejerådet på, at betalingspåkravsproceduren er et tilbud til fordringshaveren, der fortsat vil have mulig-

hed for i stedet at anlægge en civil (inkasso)retssag, og at en fordringshaver, der mener at have et rimeligt krav på et højere beløb til dækning af advokatudgifter i forbindelse med sagen, eksempelvis fordi advokaten – relevant og rimeligt – har udført arbejde til forberedelse af en tvistig retssag, i stedet bør anlægge en civil retssag og anmode om udmåling af et højere beløb i sagsomkostninger end det, taksterne for inkassosager anviser.

Fogedretten fastsætter sagsomkostningerne i forbindelse med den indledende kontrol af betalingspåkravet. Beløbet påføres betalingspåkravet, således at skyldneren ved forkyndelsen af betalingspåkravet oplyses om det samlede beløb, der skal betales, hvis skyldneren ikke gør indsigelse.

Det bemærkes, at det er en følge af de foreslåede regler om sagsomkostninger i forbindelse med betalingspåkrav, at ved udlæg på grundlag af betalingspåkrav vil et eventuelt inkassosalær være indeholdt i de sagsomkostninger, som fogedretten har fastsat i betalingspåkravet. Der vil derfor ikke være grundlag for, at fogedretten tilkender et yderligere inkassosalær i forbindelse med udlægsforretningen. Derimod vil der naturligvis i forbindelse med udlægsforretningen kunne tilkendes sædvanlige sagsomkostninger til dækning af eksempelvis mødesalær til fordringshaverens advokat mv.

Det bemærkes endvidere, at fogedrettens fastsættelse af sagsomkostningerne i praksis vil kunne foregå ved, at fogedretten godkender det beløb, fordringshaveren har angivet i den relevante rubrik i betalingspåkravsblanketten. Har fordringshaveren ikke angivet noget beløb, eller har fordringshaveren angivet et forkert beløb, skal fogedretten imidlertid af egen drift fastsætte det rigtige beløb. Dette står i modsætning til hovedstol, renter og udenretslige inkassoomkostninger, hvor fogedretten kun har mulighed for *enten* at godkende fordringshaverens krav *eller* at give fordringshaveren en frist til at ændre betalingspåkravet, så det kan godkendes, *eller* at afvise betalingspåkravet.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 2 (forslag til retsplejelovens § 477 c), og bemærkningerne hertil.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 422-424.

3.11.4. Lovforslaget indeholder ingen ændringer af de gældende regler om udenretslige inkassoomkostninger, jf. navnlig rentelovens §§ 9 a og 9 b, og medfører ingen ændringer af forholdet mellem udenretslige inkassoomkostninger og sagsomkostningerne for domstolsbehandlingen. Endvidere er der med lovforslaget ikke tilsigtet nogen ændringer i de principper for tilkendelse af sagsomkostninger, som domstolene